שאין כאן הרעה והטבה. שאזרוק לרור ליס: **ס"ל כי השבע לבטא.** מכל מקום: **ר' ישמעאל שאימא כו'.** הכי שמיע ליה לרבי יוחנן שר' ישמעאל שימש את רבי נחוניה: **מאי מיעט מיעט מלוה.** דדבר שאי אפשר הוא וה"ה למשנה את הידוע לאדם: **לא יחל דברו.** לא משמע אלא בדבר שאפשר לו לקיים שבועתו והיינו להבא: **לא תשקרו.** בשעה שמשבעו לא תלא לשקר: **האדם בשבועה.** שיהא אדם בשעת שבועה שיהא לבו עליו: **פרט לאנוס.** כדמפרש לקמיה כגון בשבועה לשעבר וכסבור שנשבע באמת. ולקמיה [ע"ב] בעי אם כן שגגת שבועה לשעבר היכי משכחת לה: **בשבועה ונעלם.** שנתעלמה ממנו שבועה: **העלם חפץ.** בלא שבועה. לקמן מפרש לה: **לכך אנסך.** כסבור היית לישבע באמת: **אינשי.** שכח: **אחת היא.** אי אתה מולא העלם חפץ בלא העלם שבועה וזו היא אינה משנה: **אלמא לא.** אין אתה מולא זו בלא זו בתמיה והא משכחת לה כו': **עלה דהאי פת.** שאכל וגבי דהאי פת העלם שבועה היא כסבור שלא נשבע עליה שהרי סבור שהיא של שעורים: **חזינן כו'.** כבר פירשתיו אלא העלם טומאה ומקדש בשילהי ידיעות הטומאה[ט]: **לא שנא.** ופטור:

איזו

[ז] חדא מינייהו רב פפא אמרה: **ר' ישמעאל** אומר אינו חייב אלא על העתיד לבא: ת"ר להרע או להיטיב אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה [א]שאין בהן הרעה והטבה מנין תלמוד לומר [א] יאו נפש כי תשבע לבטא בשפתים אין לי אלא להבא לשעבר מנין תלמוד לומר [ל]לכל אשר יבטא האדם בשבועה דברי רבי עקיבא רבי ישמעאל אומר להרע או להיטיב להבא אמר לו רבי עקיבא אם כן אין לי אלא דברים שיש בהן הטבה והרעה דברים שאין בהן הרעה והטבה מנין אמר לו מרבוי הכתוב אמר לו אם ריבה הכתוב לכך ריבה הכתוב לכך שפיר קא"ל רבי עקיבא לר' ישמעאל א"ר יוחנן ר' ישמעאל ששימש את רבי נחוניא בן הקנה שהיה [ב]דורש את כל התורה כולה בכלל ופרט איהו נמי דורש בכלל ופרט רבי עקיבא [ג]ששימש את נחום איש גם זו שהיה [ד]דורש את כל התורה כולה בריבה ומיעט איהו נמי דורש ריבה ומיעט מאי [ה]ר' עקיבא דדריש ריבויי ומיעוטי דתניא או נפש כי תשבע ריבה להרע או להיטיב מיעט לכל אשר יבטא האדם חזר וריבה ריבה ומיעט וריבה ריבה הכל מאי ריבה ריבה כל מילי ומאי מיעט מיעט דבר מצוה ור' ישמעאל דריש כלל ופרט או נפש כי תשבע לבטא בשפתים כלל להרע או להיטיב פרט לכל אשר יבטא האדם חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש להבא אף כל להבא אהני כללא לאתויי אפי' דברים שאין בהן הרעה והטבה להבא אהני פרטא למעוטי אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה לשעבר איפוך אנא א"ר יצחק דומיא דלהרע או להיטיב מי שאיסורו משום [ב]בל יחל דברו יצאתה זו שאין איסורו משום בל יחל דברו אלא משום בל תשקרו רב יצחק בר אבין אמר אמר קרא או נפש כי תשבע לבטא בשפתים מי שהשבועה קודמת לביטוי ולא שהביטוי קודמת לשבועה יצא זה אכלתי ולא אכלתי שהמעשה קודם לשבועה ת"ר [ג]האדם בשבועה [ג]פרט לאנוס ונעלם פרט [ד]למזיד ממנו שנתעלמה ממנו שבועה יכול שנתעלמה ממנו חפץ ת"ל בשבועה ונעלם [ד]על העלם שבועה הוא חייב ואינו חייב על העלם חפץ: אמר מר האדם בשבועה פרט לאנוס היכי דמי [ה]כדרב כהנא ורב אסי כי הוו קיימי מקמי דרב מר אמר שבועתא דהכי אמר רב ומר אמר שבועתא דהכי אמר רב כי אתו לקמיה דרב אמר כחד מינייהו אמר ליה אידך ואנא בשיקרא אישתבעי אמר ליה לבך אנסך ונעלם ממנו שנתעלם ממנו שבועה יכול שנתעלם ממנו חפץ תלמוד לומר בשבועה ונעלם ממנו על העלם שבועה הוא חייב ואינו חייב על העלם חפץ: [ו]מחכו עלי' במערבא בשלמא שבועה משכחת לה בלא חפץ כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור שאוכל קאמר דשבועתיה אינשי חפצא דכיר אלא חפץ בלא שבועה ה"ד כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור של שעורים קאמר דשבועתיה דכיר ליה חפצא אינשי כיון דחפצא אינשי [ז]להו היינו העלם שבועה אלא אמר רבי אלעזר דא ודא אחת היא מתקיף לה רב יוסף אלמא חפץ בלא שבועה לא משכחת לה והא משכחת לה [ח]כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין והושיט ידו לסל ליטול פת שעורין ועלתה בידו וכסבור שעורים היא ואכלה דשבועתיה דכיר ליה חפצא הוא דלא ידע ליה אמר ליה אביי כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בידיה העלם שבועה הוא לישנא אחרינא אמר ליה אביי לרב יוסף סוף סוף קרבן דקא מייתי עלה דהאי פת מיהת העלם שבועה הוא ורב יוסף אמר לך כיון דכי ידע ליה דחטין הוא פריש מיניה העלם חפץ הוא [ט]בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם זה וזה בידו מהו אמר ליה הרי העלם שבועה בידו וחייב אדרבה הרי העלם חפץ בידו [י]ופטור אמר רב אשי חזינן אי מחמת שבועה קא פריש הרי העלם שבועה בידו וחייב אי מחמת חפץ קא פריש הרי העלם חפץ בידו ופטור א"ל רבינא לרב אשי כלום פריש משבועה אלא משום חפץ כלום פריש מחפץ אלא משום שבועה אלא לא שנא בעא מיניה רבא מרב נחמן

איזו

חדא מינייהו רב **פפא אמרה.** דמלך בתר אביי ורבא כדמוכח בפרק [ט](בתרא דמסכת מועד קטן (דף כו)) ולא היו יודעים התלמידים אם מדעתו אמרה או משום רבו:

מיעט דבר מצוה. המ"ל מיעט דבר דליתיה בלאו והן ולשמואל מילתא דליתיה בלהבא ול"ל דשקולים הן דלמאן דדרש ריבה ומיעט וריבה ליכ לן למעוטי אלא תדא מילתא: **ולא** שקדמה ביטוי לשבועה. ומאתא האי קרא לגלוי על להרע או להיטיב דממעטו לשעבר אבל בהאי לחודיה לא סגי: **את** לבך אנסך. נראה דלאו למפטריה מקרבן גרירא קאמר שלא יצטרך לכתוב על פנקסו שיביא חטאת שמינה לכשיבנה בית המקדש אלא אפילו עונש נמי ליכא כדמוכח בפרק אלעזר נדרים (נדרים דף כה:) דאמר התם כשם שנדרי שגגות מותרין כך שבועות שגגות מותרות ומפרש היכי דמי שבועות שגגות כדרב כהנא ורב אמי דכל חד וחד אדעתיה שפיר משתבע ולא דמי לההיא דהשולח (גיטין דף לה. ושם) שאמרה יהבה שם המות באחד מבניה שנעשה דגבי ממון שאני דמעיקרא הוה לה למידק שסופה לבא לידי שבועה אם תאבדנו ומיהו תימה אמאי לא מיבעיא תרי קראי חד לפטור מקרבן וחד לפטור מעונש כדאשכחן בפ"ב דנדרים (דף ח.) גבי נשבע לבטל את המלוה דמיבעי לן תרי קראי חד לפטור מקרבן וחד לפטור ממלקות ויש לומר דלא דמי כלל דהתם שפיר מיבעי לן תרי קראי חד למיפטר שוגג מקרבן וחד למיפטר מזיד ממלקות אבל הכא כשפטר שוגג פטרו לגמרי מקרבן ומעונש וההיא דסמ"פ ד' אחין (יבמות דף לג. ע"ש) דקאמר לרבי חייא בר קפרא שקורי משקר ולבר קפרא רבי חייא שקורי משקר לא לענין עונש שבועה קמיבעיא ליה היאך אירע תקלה על ידם אלא במה היה טועה לומר ששמע מרבי כדבריו: ולי

מיעט דבר מצוה. המ"ל מיעט דבר דליתיה בלאו והן ולשמואל מילתא דליתיה בלהבא ול"ל דשקולים הן דלמאן דדרש ריבה ומיעט וריבה ליכ לן למעוטי אלא תדא מילתא: **ולא** שקדמה ביטוי לשבועה. ומאתא האי קרא לגלוי על להרע או להיטיב דממעטו לשעבר אבל בהאי לחודיה לא סגי: **את** לבך אנסך. נראה דלאו למפטריה מקרבן גרירא קאמר שלא יצטרך לכתוב על פנקסו שיביא חטאת שמינה לכשיבנה בית המקדש אלא אפילו עונש נמי ליכא כדמוכח בפרק אלעזר נדרים (נדרים דף כה:) דאמר התם כשם שנדרי שגגות מותרין כך שבועות שגגות מותרות ומפרש היכי דמי שבועות שגגות כדרב כהנא ורב אמי דכל חד וחד אדעתיה שפיר משתבע ולא דמי לההיא דהשולח (גיטין דף לה. ושם) שאמרה יהבה שם המות באחד מבניה שנעשה דגבי ממון שאני דמעיקרא הוה לה למידק שסופה לבא לידי שבועה אם תאבדנו ומיהו תימה אמאי לא מיבעיא תרי קראי חד לפטור מקרבן וחד לפטור מעונש כדאשכחן בפ"ב דנדרים (דף ח.) גבי נשבע לבטל את המלוה דמיבעי לן תרי קראי חד לפטור מקרבן וחד לפטור ממלקות ויש לומר דלא דמי כלל דהתם שפיר מיבעי לן תרי קראי חד למיפטר שוגג מקרבן וחד למיפטר מזיד ממלקות אבל הכא כשפטר שוגג פטרו לגמרי מקרבן ומעונש וההיא דסמ"פ ד' אחין (יבמות דף לג. ע"ש) דקאמר לרבי חייא בר קפרא שקורי משקר ולבר קפרא רבי חייא שקורי משקר לא לענין עונש שבועה קמיבעיא ליה היאך אירע תקלה על ידם אלא במה היה טועה לומר ששמע מרבי כדבריו: ולי

מסורת הש"ס

א) [שבת כז. ב"ק סז: כתובות נד:], ב) [סוטה טו.], ג) [תוספתא פ"ב], ד) [סוטה טז:], ה) [לקמן מז:], ו) יבמות לב: נדרים כה: [לקמן לא:], ז) [מנחות יז: וש"נ], ח) ליה. יבב"ן, ט) שבת ע: לעיל יט. [מנחות מב.], י) [נעיל יט.], כ) [נ"ל קמא דתענית ד' ט.],

תורה אור השלם

1. אוֹ נֶפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבַטֵּא בִשְׂפָתַיִם לְהָרַע אוֹ לְהֵיטִיב לְכֹל אֲשֶׁר יִבַּטֵּא הָאָדָם בִּשְׁבֻעָה וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשַׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה:
ויקרא ה ד
2. אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַיי אוֹ הִשָּׁבֵעַ שְׁבֻעָה לֶאְסֹר אִסָּר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחֵל דְּבָרוֹ כְּכָל הַיֹּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה:
במדבר ל ג
3. לֹא תִגְנֹבוּ וְלֹא תְכַחֲשׁוּ וְלֹא תְשַׁקְּרוּ אִישׁ בַּעֲמִיתוֹ:
ויקרא יט יא

הגהות הגר"א

[א] גם' לו נפש כי תשבע לבטא בשפתים. נמחק וג"כ אסר יבטא:

מוסף רש"י

שהיה דורש את כל התורה כולה בכלל ופרט. יש שדורשין את התורה בכלל ופרט ויש שדורשים אותה במדת רבי ומיעוט, הדורשה בכלל ופרט משמע ליה פרט הבא אחר כלל פירושו של כלל, הלכך כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, ואפילו דברים הדומין לפרט אין נדונין עמו לפי שהוא פירושו מהו כלל הכלול למעלה זה שאמר אומר לך עכשיו ולא יותר, וכי אמר כלל שני אחר הפרט בא להוסיף עליו ודייך אם תוסיף עליו את הדומים לו, הלכך אי אתה דן ע"י כלל האמרין אלא דברים הדומין לפרט שלא נתרבו מתחילה, והדורשה בריבוי ומיעוט לא משמע ליה פרט הבא אחר כלל פירושו של כלל דינמא אין בכלל אלא מה שבפרט, אלא משום דבכלל קמא נתרבה הכל במשמע, אמר פרטא בתראה למעוטי ממשמעותיה וכי הדר אמר ריבוי אחריני בהדיה אהני לרבויי כל מילי, דאילו דברים שהן כעין הפרט לא אינערך דלא איממעטו להו ממיעוטא, וכמי אמר בהדיא בפרק נגמר הדין (סנהדרין מה:) גבי כל הנסקלין נתלין, דאמרן דדרש ריבוי ומיעוטי משמע ליה בריבוי ומיעוטי לחודיה בלא ריבוי אחרין כל הדומין לפרט (סוכה נ:).

רבינו חננאל

מתני' ר' ישמעאל אומר אינו חייב אלא על העתיד שנאמ' להרע או להיטיב. אמר לו ר' עקיבא אם כן אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה. דברים שאין בהן הרעה והטבה מנין א"ל מרבוי הכתוב. א"ל אם ריבה הכתוב לכך. פירוש אם ריבה הכתוב הזה דכתב לכל אשר יבטא האדם אפילו דברים שאין בהם הרעה והטבה. ריבה נמי אפי' דברים שאינן להבא: ת"ר להרע או להיטיב אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה כו'. ואסיקנא ר' עקיבא דריש התורה בדבריי ומיעוטי כנחום איש גם זו. או נפש כי תשבע לבטא. ריבה כל מה שיבטא. להרע או להיטיב מיעט כל דבר שאין בו הרעה והטבה. לכל אשר יבטא האדם בשבועה חזר וריבה כל מה שיבטא האדם בשבועה חייב משום שבועת ביטוי. מאי רבי רבי כל מילי. בין להבא בין לשעבר. ואפילו דברים שאין בהם הרעה והטבה. אי הכי המיעוט למה בא. ואמרינן מיעט דבר מצוה. כלומר הנשבע לבטל את המצוה פטור. ר' ישמעאל דריש הכי בכלל ופרט כנחוניא בן הקנה רבו וריבה אפי' דברים שאין בהם הרעה והטבה. ומיעט אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה לשעבר ואינן להבא פטור. ואקשינן עליה ומה ראית לרבות דברים שאין בהן הרעה והטבה ולמעט דברים שהן לשעבר. ופריק ר' יצחק מדויקא דקרא דכתיב לא יחל דברו אלא קיימו. והנשבע בדבר שכבר עבר היאך יכול לקיימו. מאי דהוה הוה. אינו עובר בדבר שעבר אלא משום לא חשקרו. ועוד מדכתיב או נפש כי תשבע לבטא. מי שקדמה שבועה לביטוי ולא מי שקדם ביטוי לשבועה: ת"ר לכל אשר יבטא האדם בשבועה פרט לאנוס כגון רב כהנא ורב אסי דהוו משבעי מר אמר הכי אמר רב ומר אמר הכי אמר רב ואשתכח כחד מינייהו. א"ל רב לאידך כי האי גוונא לא הוי שבועת שקר מאי טעמא לבך אנסך שעמד בדעתך כי האמת

סב א מי' פ"ח מהל' שבועות הל' ב קמג לאוין רמח טוש"ע י"ד סי' רלו סעיף ח:
סג ב מי' שם פ"ג הל' ח ג קמג שם טוש"ע י"ד סימן רלב סעיף יב וסי' רלט ס"ח:
סד ג מי' שם פ"ח הל' יב קמג שם:
סה ד ה מי' שם פ"ג הל' מ ט:
סו ו מי' שם הלכה י:

לכל אשר יבטא האדם בשבועה ונעלם ממנו. מדסמיך ליה לשבועה לונעלם ש"מ דבהעלם שבועה הוא חייב ואינו חייב על העלם חפץ ואמרינן בשלמא אי אמר שבועה שלא אוכל פת חטים ושכח היאך נשבע הוא וכסבור שאוכל נשבע דהיינו העלם שבועה בלא העלם חפץ. כי פת חטין זכור הוא אלא שכח שנשבע שלא לאכלה. אלא העלם חפץ בלא העלם שבועה היכי דמי אי נימא כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטים וכסבור פת של שעורים קאמר היינו העלם שבועה דא ודא אחת היא. כלומר לא משכחת העלם חפץ בלא העלם שבועה. ופר' רב יוסף אי נשבע שלא אוכל פת חטין והושיט ידו לסל ליטול פת שעורים ועלתה בידו פת חטין וכסבור פת שעורים היא ואכלה פטור. היינו העלם חפץ בלא העלם שבועה. דשבועתיה דכיר ליה. חפצא הוא דאינשי ליה ואע"ג דאמר אביי כלום מחייבת ליה קרבן אלא ממאי דתפיס בידיה כי האי גוונא העלם שבועה היא. הא דחי לה רב יוסף הכי כיון דאילו מדכר דפת חטים היא פריש העלם חפץ הוא: בעא מיניה רבא מרב נחמן העלם שבועה והעלם חפץ בידו מהו. א"ל הרי העלם שבועה בידו וחייב כו'. וקיימא לן כר' עקיבא דמחייב אפילו לשעבר: בעא מיניה רבא מרב נחמן

ואי דלא ידע אנוס הוא. תימה מדקשיל ליה מגרייתא תקשה ליה לתמני' דפ' שבועת העדות (לקמן דף ל.) דתנן על (ה) שגגתו עם זדון העדות וי"ל דשמא פשיטא ליה להש"ס בשבועת העדות דשגגת קרבן שמה שגגה דאפי' מזיד חייב בו אבל שבועת ביטוי ס"ד דלא שמה שגגה דכיון דלא מיחייב אמזיד בעינן שגגה מעלייתא והא דפשיטא ליה לקמן בשבועת העדות דאונס פטור נראה דפשיטא ליה משבועת ביטוי דאע"ג דכתיב ביה ונעלם פטר ביה אונס כ"ש שבועת העדות דלא כתב ביה ונעלם דפטור:

אפילו תימא רבנן כו'. גר"פ כלל גדול (שבת דף פט: וסס) גבי הא דאמר מגיי הכל מודים בשבועת ביטוי שאין חייבין עליה קרבן עד שישגוג בגלוי שבה ופריך מהא דתניא איזהו שגגת שבועת ביטוי לשעבר דאמר יודע אני שבועה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לאו. ולא תימא כמונבז דמחייב קרבן בשוגג על מאן דידע בשעת מעשה האיסור שעשה ולא ידע שהעושה הוא מביא קרבן אלא אפי' לרבנן דאמרי שגגת קרבן לא שמה שגגה. וכי האי מגיד הוא ולאו בר קרבן הוא הכא מודו רבנן דכיון דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו גרידתא דמייתי קרבן דילפינן מע"ז שנאמר ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה לחטאת וכתיב התם תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' אשכחן דהוקשה התורה כולה לע"ז. מה ע"ז דבר שחייבין עליה זדונו כרת ועל שגגתה חטאת. הכא בשבועה כיון דחדוש הוא דחייבין בה על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן לאו גרידתא אפילו רבנן מודו. והא דמונבז ורבנן מפורשת בשבת פרק כלל גדול: בעא מיניה רבינא מרבא נשבע על כבר שלא יאכלנה ומצטער עליה. כלומר הרעב מצערו ואין שם זולתה ואכלה בשוגג מהו. א"ל תניתוה או הודע אליו חטאתו השב מידיעתו. כלומר מי שיעשה בשגגה כיון שאתה מודיעו שאסור הוא פריש דהו שמביא קרבן על שגגתו. והאי נמי שב מידיעתו הוא וחייב קרבן. וי"א כיון שמצטער עליה אע"ג שאתה מודיעו לא פריש. אפי' אם אכלו בשוגג כמו מזיד חשיב: אבל הנשבע על ככר ומסתכן אם לא יאכלנה שרינן ליה למיכלה: אמר שמואל גמר בלבו צריך להוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים. ומותבינן עליה מהא דתניא בשפתים ולא בלב כו'. ופריק רב ששת ונדחה. ופריק ר"א) רבא בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורים שפטור בפת חטין שהרי לא הוציא בשפתיו פת חטין ופטור בפת שעורים שהרי לא גמר בלבו. אלא גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין שחייב ת"ל לכל אשר יבטא האדם בשבועה. ואדחי' הא חיובתא משמואל: מיתיבי מוצא שפתיך תשמור. אין לי אלא המוציא בשפתיו. גמר בלבו מנין ת"ל כל נדיב לב. ופרקינן לשמואל שאני התם דפריש בה קרא כל נדיב לב. ומשום דהוו שני כתובים הבאים כאחד. קדשים הא דאמרן. ותרומה דכתיב בה ונחשב לכם תרומתכם מלמד שהתרומה ניטלת באומד ובמחשבה. לא גמרינן מינייהו. ומ"ד מלמדין הוו להו שבועות כגון הא דשמואל חולין ותרומה וקדשים קדש וחולין מקדשים לא ילפי דקדשים חמירי לפיכך אתנהו אפילו גמר בלבו. וגרסינן בפסחים פרק תמיד נשחט (דף סג) ר' מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו שוין. ורבנן סברי בעינן פיו ולבו שוין. איתיביה אביי המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר כו' עד שאני נכנס לבית זה ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה לא אמר כלום עד שיהו פיו ולבו שוין. וכיון דמותבינן מהא שמע מינה דהלכתא היא:

ה) גי' רבינו אמר רבא תרץ כו' וכ"ה בר"ף וכתי' ר"ן מינה.

איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר. אי דידע מזיד הוא אי דלא ידע ונשבע אנוס הוא כרב כהנא ורב אסי א"ל באומר יודע אני ששבועה זו אסורה. אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לאו. ולא תימא כמונבז דמחייב קרבן בשוגג על מאן דידע בשעת מעשה האיסור שעשה ולא ידע שהעושה הוא מביא קרבן אלא אפי' לרבנן דאמרי שגגת קרבן לא שמה שגגה. וכי האי מגיד הוא ולאו בר קרבן הוא הכא מודו רבנן דכיון דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו גרידתא דמייתי קרבן דילפינן מע"ז שנאמר ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה לחטאת וכתיב התם תורה אחת יהיה לכם לעושה בשגגה והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' אשכחן דהוקשה התורה כולה לע"ז. מה ע"ז דבר שחייבין עליה זדונו כרת ועל שגגתה חטאת. הכא בשבועה כיון דחדוש הוא דחייבין בה על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן לאו גרידתא אפילו רבנן מודו. והא דמונבז ורבנן מפורשת בשבת פרק כלל גדול: בעא מיניה רבינא מרבא נשבע על כבר שלא יאכלנה ומצטער עליה. כלומר הרעב מצערו ואין שם זולתה ואכלה בשוגג מהו. א"ל תניתוה או הודע אליו חטאתו השב מידיעתו. כלומר מי שיעשה בשגגה כיון שאתה מודיעו שאסור הוא פריש דהו שמביא קרבן על שגגתו. והאי נמי שב מידיעתו הוא וחייב קרבן. וי"א כיון שמצטער עליה אע"ג שאתה מודיעו לא פריש. אפי' אם אכלו בשוגג כמו מזיד חשיב: אבל הנשבע על ככר ומסתכן אם לא יאכלנה שרינן ליה למיכלה: אמר שמואל גמר בלבו צריך להוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים. ומותבינן עליה מהא דתניא בשפתים ולא בלב כו'. ופריק רב ששת ונדחה. ופריק ר"א) רבא בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורים שפטור בפת חטין שהרי לא הוציא בשפתיו פת חטין ופטור בפת שעורים שהרי לא גמר בלבו. אלא גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין שחייב ת"ל לכל אשר יבטא האדם בשבועה. ואדחי' הא חיובתא משמואל: מיתיבי מוצא שפתיך תשמור. אין לי אלא המוציא בשפתיו. גמר בלבו מנין ת"ל כל נדיב לב. ופרקינן לשמואל שאני התם דפריש בה קרא כל נדיב לב. ומשום דהוו שני כתובים הבאים כאחד. קדשים הא דאמרן. ותרומה דכתיב בה ונחשב לכם תרומתכם מלמד שהתרומה ניטלת באומד ובמחשבה. לא גמרינן מינייהו. ומ"ד מלמדין הוו להו שבועות כגון הא דשמואל חולין ותרומה וקדשים קדש וחולין מקדשים לא ילפי דקדשים חמירי לפיכך אתנהו אפילו גמר בלבו. וגרסינן בפסחים פרק תמיד נשחט (דף סג) ר' מאיר סבר לא בעינן פיו ולבו שוין. ורבנן סברי בעינן פיו ולבו שוין. איתיביה אביי המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר כו' עד שאני נכנס לבית זה ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה לא אמר כלום עד שיהו פיו ולבו שוין. וכיון דמותבינן מהא שמע מינה דהלכתא היא:

ה) איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר אי דידע מזיד הוא אי דלא ידע אנוס הוא א"ל באומר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לאו כמאן דאמר שגגת קרבן שמה שגגה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דמונבז אלא בכל התורה כולה דלאו חידוש הוא אבל הכא דחידוש הוא דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן דילפינן מע"ז והכא מייתי אפילו רבנן מודו בעא מיניה רבינא מרבא נשבע על כבר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלא מצטער ואכלה בשגגת שבועה מאי א"ל תנינא שב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מידיעתו אין מביא קרבן על שגגתו אמר שמואל גמר בלבו צריך שיוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים מיתיבי בשפתים ולא בלב גמר בלבו מנין ת"ל לכל אשר יבטא האדם בשבועה הא גופה קשיא אמרת בשפתים ולא בלב והדר אמרת גמר בלבו מנין אמר רב ששת הא לא קשיא הכי קאמר בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו ולא הוציא גמר בלבו סתם מנין ת"ל לכל אשר יבטא אלא לשמואל קשיא אמר רב ששת תריץ ואימא הכי בשפתים ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורין גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין ת"ל לכל אשר יבטא האדם מיתיבי מוצא שפתיך תשמור ועשית אין לי אלא שהוציא בשפתיו גמר בלבו מנין ת"ל כל נדיב לב שאני התם דכתיב כל נדיב לב וניגמר מינה משום דהוו תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר הוו חולין וקדשים וחולין מקדשים לא גמרינן:

מתני'

לו רשב"ס דה"פ הא מני מונבז היא אבל לרבנן משכחת לה בענין אחר כגון דאמר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם יש בה לאו לא וסבור שיש בה עשה וקשיל לר"מ דהכא בשמעתין מסקינן דאפי' לרבנן שגגת קרבן שמה שגגה ויש לומר דלית ליה דאני ולאני משכחת להו לרבנן כדפרישית ולפי זה תמיינא דאמרת אמינא דבריתא דשגגת קרבן שמה שגגה מדלא נקט איני יודע אם יש בה לאו אם לא: **מצטער** ואכלה בשוגג מהו. פי' בקונטרס שאפי' היה זכור היה אוכלה וקסה לאם כן למה נקט מצטער ונראה לפרש דמצטער על מה שאינו שוכח שיכח כדי שיאכל אבל במזיד לא היה אוכל ופשיטא דלאו היינו שב מידיעתו כיון שבראונו היה שוכח כדי שיאכל: **צריך** שיוציא בשפתיו שנאמר לבטא בשפתים. נראה דמפשטא דקרא קדרים ולא משום דאייתר להכי מדפריך בסמוך וניגמר מיניה וקאמר נמי משום דהוה תרומה וקדשים ב' כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין והשתא א"כ למה ליה קרא בשבועת ביטוי לבטא בשפתים אלא אינו מיותר לכך: **אלא** לשמואל קשיא. ואם תאמר ולשמואל נמי יפרש הכי ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו וי"ל שהאמורא יש לו לפרש דבריו יותר: **גמר** בלבו להוציא את חטין והוציא את סתם מנין. דשמא משמע דמקרא קדרים הא דלא מיתסר אלא בפת חטין דאזלינן בתר דברים שבלב בשאין הפה מכחיש והא דקאמר שמואל צריך להוציא בשפתיו היינו שצריך להזכיר פת אבל חטין אין צריך להזכיר ותימה דבפרק ארבעה נדרים (נדרים דף מ:) תנן נודרין להרגיש ולחרמיס ולמוכסין שהן של תרומה כו' ושל בית המלך כו' ומפרש בגמ' דאמר יאמרו כל פירות שבעולם עלי אם אינן של בית המלך ומסיק שאומר בלבו היום ומוציא בשפתיו סתם ואע"ג דקבילה לן דברים שבלב אינן דברים לגבי אונסין אפשר משמע דלא שרי אלא במקום אונס ואע"פ שאומר בלבו היום ובכא נמי ליתסר אע"פ שאומר בלבו חטין וי"ל דהתם איירי בעם הארץ דלא התירו לו אלא גבי אונסין כדי שלא יהגו קלות ראש בנדרים אבל בת"ח שרי אפי' שלא במקום אונס וכן מוכח דטעמא הוי משום דלא מהימנינן ליה במה דקאמר שהיה בלבו היום דקאמר לגבי אונסין אפשר משמע אפשר שהיה כדבריו שהיה בלבו היום והכי נמי אשכחן בפ' ב' דנדרים (דף כ.) דמפליג בין ת"ח לע"ה גבי נדר בחרם ואמר לא נדרתי אלא בחרמו של יום ואי הוה אמרינן דגבי אונסא אפי' מדירו על דעתו שרי הוה אתי שפיר דבלא אונס אסור אפי' אומר בלבו כדאמשמע בסוף פירקין (דף כט.) גבי משה שהסיע את ישראל על דעת הקב"ה ועל נראה דהכא דסתם פת הוי דחטין להכי שרי אפי' שלא במקום אונס ואם תאמר בהיא דריש מס' נזיר (דף ג:) דתנן האומר אהא הרי זה נזיר ופריך בגמ' דלמא אהא בתענית קאמר ומוקי שמואל כגון שהיה נזיר עובר לפניו ופריך דלמא לפטורו מקרבנותיו קאמר ומשני דאמר בלבו והשתא כיון דגמר בלבו להיות נזיר למה לי נזיר עובר לפניו הא הכא לא בעינן פת חטין עובר לפניו וי"ל דהתם נמאי דקאמר אהא לא משמע כלל לשון נזירות אם אין הנזיר עובר לפניו והוי כאילו גמר בלבו להיות נזיר ולא הוצא כלום בשפתיו אבל הכא סתם פת הוי דחטין: **שאני** התם דכתיב וכל נדיב לב. משמע דהכא מודה שמואל דאין צריך להוציא בשפתיו והא דאמר בפ"ק דחגיגה (דף י. וסס) איתר נדרים פורחים באויר דקאמר ר' יצחק בגמ' יש לחס על מה שיסמכו דכתיב וכל נדיב לב ודאי דלמא לאפוקי מדשמואל לאו משום דלית ליה ס"ל הכא כדשמואל:

משום דהוו תרומה וקדשים כו'. גבי קדשים כתיב שהביאו בעזרה (דה"ב כט) כל נדיב לב עולות ס וגבי תרומה כתיב (במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם שניטלה במחשבה ואע"ג דתרומה חול אבל קדשים כדאמר בריש האיש מקדש (קדושין דף מא:) ולא ילפינן מקדשים מ"מ קדשים נילפו מיניה הלכך הוו שני כתובים הבאים כאחד ובקונטר' פי' דתרומה היינו תרומת המשכן דכתיב וכל נדיב לב הביאו: לקייס

איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר. כיון דבענין אחר כגון דאמר יודע אני ששבועה זו אסורה אבל איני יודע אם יש בה לאו אינו אונס אלא שגגה: **אי דידע.** בשעת שבועה שהוא נשבע לשקר: **מזיד הוא.** וקרא כתב ונעלם. בשלמא להכא משכחת לה בשבועת העדות דאונס הוא ולא אמר זמן נתעלמה ממנו שבועה: **כמונבז.** במסכת שבת בפרק כלל גדול: ה"ג **דבכל התורה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן.** בלא כרת: **ליתי ליה מר.** וכיון דאי אתא לקמן שרינן ליה לכתחלה כי אכיל ליה בהעלם שבועה לא עבר על שבועתו: **מצטער.** ברעב ואי נמי לא נעלמה ממנו היה אוכלה ואכלה בשוגג בהעלם שבועה: **לא שב מידיעתו כו'.** והאי נמי לא שב מידיעתו הוא: **צריך שיוציא.** ואם לא הוציאה בשפתיו אינה שבועה: **ולא שגמר בלבו להוציא.** אלא נתכוין שתהא שבועה על שיוציאנה בשפתיו: **גמר בלבו אפס.** שתהא שבועה בגמר לבו מנין כו': **מוצא שפתיך.** גבי נודר להביא קרבן כתיב: **תרומה וקדשים.** תרומת מלאכת המשכן כתיב בה כל נדיב לב הביאו וגו' וגבי קדשים כתיב בחזקיהו בספר דברי הימים (ב כט) וכל נדיב לב עולות:

מתני'

ה) שבת פט: [ע"ש היטב], ב) [לקמן לא:], ג) [שבת פמ: פט.], ד) [שבת פט. יומא פ. הוריות ב. יח. חולין ה:], ה) תוספות ר"ן, ו) [קדושין כד. וש"נ], ז) [פסחים מה. נזיר ג:], ח) [ויקרא כו], ט) בדברי כל"ל. רש"ל, י) [ל"ל לשמואל],

---

תורה אור השלם

1. אוֹ נֶפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבַטֵּא בִשְׂפָתָיִם לְהָרַע אוֹ לְהֵיטִיב לְכֹל אֲשֶׁר יְבַטֵּא הָאָדָם בִּשְׁבֻעָה וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשַׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה:

ויקרא ה ד

2. מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וַעֲשִׂיתָ כַּאֲשֶׁר נָדַרְתָּ לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ נְדָבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ:

דברים כג כד

3. וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים כֹּל נָדִיב לֵב הֵבִיאוּ חַח וְנֶזֶם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל כְּלִי זָהָב וְכֹל אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפַת זָהָב לַיְיָ: שמות לה כב

וַיְעַן יְחִזְקִיָּהוּ וַיֹּאמֶר עָתָּה מִלֵּאתֶם יֶדְכֶם לַיְיָ גְּשׁוּ וְהָבִיאוּ זְבָחִים וְתוֹדוֹת לְבֵית יְיָ וַיָּבִיאוּ הַקָּהָל זְבָחִים וְתוֹדוֹת וְכָל נְדִיב לֵב עֹלוֹת:

דברי הימים ב כט לא

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה ואי כו' על שגגתה עס: (ב) ד"ה אפי' כו' מונבז פשיטא השתא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה משום וכו' וגבי תרומה כתיב ונחשב. עיין גיטין דף לא ע"א תוס' ד"ה בתמשכה:

מוסף רש"י

איזוהי שגגת שבועת בטוי לשעבר. בשלמא לבטא, כגון שלא אוכל, משמתא לה כגון שנתעלמה השבועה ואכל, אלא לשעבר כגון שאכלתי והוא לא אכל אין כאן שוגג, דאי כשכור שאכל בשעה שנשבע אינו חייב קרבן, דתניא האדם בשבועה פרט לאנוס, כלומר האדם בשבועה שיהא אדם בשעת שבועה, שאהא דעתו עליו בשעת שבועה, ופרשינן לה לאפוקי כי האי גוונא, ומהשתא לא משכחת שגגה (שבת שם:). **יודע אני ששבועה זו אסורה.** ומהכאי על כך, אבל איני יודע כו'. דאי בנתעלמה ממנו מאהכא שבועה אין לך אונס בשעת שבועה כזה (שם). **שב מידיעתו.** הפוקס ומבטל מתחלה ואין עובר אם היה יודע שהוא אסור, וכמו"כ גרם היזק, אפס היה יודע שהוא אלא היה יוצא ומבטל מעבירה זו (חולין הה:). **גמר בלבו.** שבועה לו נדר לו הקדש (חגיגה י.). אין מלמדין. מדהדר כתביה לאיתך ולא ילפא מחבריה שמע מינה דוקא הכי קאמר (פסחים מה.). **מדלא כתיב אחד** וגמורו כולהו מינה (קדושין כד.).

מתני' שהיה כדין שיהא חייב. הנשבע לקיים ולא קיים: **כדברי רבי יהודה בן בתירא** גרסי' ולא גרסי' דברי רבי יהודה. והכי קאמר הנשבע לקיים ולא קיים פטור שאילו לדברי ר' יהודה בן בתירא היה כדין לחייבו: **שלא עשה בה לאו כהן.** וקרא כתיב[1] להרע או להיטיב:

גמ' יכול נשבע לבטל את המצוה וכו'. ותהא זו קרויה הרעה שהוא מרע לעשות שמבטל את המצוה: **מה הטבה רשות.** לקמיה מפרש לה: **יכול נשבע לקיים כו'.** ותהא זו קרויה הטבה שהוא מטיב לקיים מצוה: **מה הרעה רשות.** לקמיה פריך ממאי דקרא ברשות כתיבי: **ת"ל או להיטיב.** או ימיה לדרשה: **מה הטבה.** לעצמו דהיינו אוכל: **שאינה בביטול מצוה.** כגון אוכל ביום"כ או ממן בפסח דהא לא קרי הטבה שהרי גורם רעה לנפשו אלא בקיום מצוה כגון אוכל מצה בליל פסח אף הרעה דלא אוכל שאינה בביטול מצוה כגון לא אוכל מצה אלא בקיום מצוה כגון לא אוכל ממן ת"כ למה לי דכתבה הך הרעה הטבה היא לענין מצוה והא כתבה: **ואקיש הטבה להרעה מה הרעה.** דלא אוכל שאינה בקיום מצוה כגון לא אוכל ממן בפסח דהיא לא הרעה מיקריא לענין מצוה: **אף הטבה.** דאוכל שאינה בקיום מצוה כגון אוכל מצה אלא בביטול מצוה כגון אוכל ממן בפסח ות"כ הטבה זו הרעה היא והא כתבה: **ה"ג אי הכי בדבר הרשות נמי לא משכחת לה אלא מדאיצטריך או לרבות הטבת אחרים שמע מינה לאו כדבר מצוה כתיבי כו'.** והכי פירושה אי הכי בדבר הרשות נמי איכא לאקשויי כי האי גוונא אקיש הרעה להטבה מה הטבה דאוכל שאינה בדבר רע לגופו כגון אוכל דבר שקשה לגוף דהיא לאו הטבה מיקריא אלא דבר המהנהו אף הרעה דלא אוכל שאין שבועה זו רעה לגופו אלא הטבה כגון לא אוכל דברים הקשים לגוף ות"כ הרעה הזאת הטבה היא לו והא כתיב ליה הטבה ואקיש הטבה להרעה מה הרעה דלא אוכל לא נשבע על דבר הקשה דהיא לאו הרעה מיקריא אלא בדבר הטוב לגוף נשבע שלא יאכלנו אף הטבה דאוכל כגון שנשבע בדבר הרע לו שתהא שבועה רעה לו ת"כ הטבה גופה הרעה היא: **השתא הרעה אחרים.** דהוא ביטול מצוה איתרבאי הטבת אחרים דקיום מצוה היא מיבעיא: **והאי לו מיבעי ליה לחלק.** דאי כתיב להרע ולהיטיב הוה אמינא עד דמשמע אתרוייהו: **אביו קלל אמו קלל.** גרשם המקרא סמך קללה לאביו ונכופו סמך קללה לאמו: **ומשמע אחד בפני עצמו.** וריבוא דסיפיה דקרא מיבעי ליה לרבות מקלל לאחר מיתה והכי מפרי לה בסנהדרין[2]: ומשני אוכל מצה שהיא הטבה גמורה שמטיב לגופו ולנפשו: **אי** הכי בדבר הרשות נמי לא משכחת לה. תימה דבדבר הרשות משכחת לה שפיר הרעה דומיא דהטבה והטבה דומיא דהרעה מה הטבה שאינה בביטול מצוה ומותר לעשות דאל"כ לאו הטבה היא אף הרעה דומיא דהרעה מה הטבה כן כגון אוכל ממן בפסח דאל"כ לאו הרעה היא אלא אם כן יש לומר דהרעה גמורה שמטיב לגופו ולנפשו ובביטול מצוה ומותר לעשות דאל"כ לאו הטבה היא אף הרעה שאינה בקיום מצוה כגון אוכל מצה בליל פסח אף הרעה דלא אוכל שאינה בקיום מצוה כגון לא אוכל מצה אלא בביטול מצוה כגון לא אוכל ממן בפסח דהיא לא הרעה מיקריא לענין מצוה: **אף הטבה.** דאוכל שאינה בקיום מצוה כגון אוכל מצה אלא בביטול מצוה כגון אוכל ממן בפסח ות"כ הטבה זו הרעה היא והא כתבה: **ה"ג אי הכי בדבר הרשות נמי לא משכחת לה אלא מדאיצטריך או לרבות הטבת אחרים שמע מינה לאו כדבר מצוה כתיבי כו'.** והכי פירושה אי הכי בדבר הרשות נמי איכא לאקשויי כי האי גוונא אקיש הרעה להטבה מה הטבה דאוכל שאינה בדבר רע לגופו כגון אוכל דבר שקשה לגוף דהיא לאו הטבה מיקריא אלא דבר המהנהו אף הרעה דלא אוכל שאין שבועה זו רעה לגופו אלא הטבה כגון לא אוכל דברים הקשים לגוף ות"כ הרעה הזאת הטבה היא לו והא כתיב ליה הטבה ואקיש הטבה להרעה מה הרעה דלא אוכל לא נשבע על דבר הקשה דהיא לאו הרעה מיקריא אלא בדבר הטוב לגוף נשבע שלא יאכלנו אף הטבה דאוכל כגון שנשבע בדבר הרע לו שתהא שבועה רעה לו ת"כ הטבה גופה הרעה היא: **השתא הרעה אחרים.** דהוא ביטול מצוה איתרבאי הטבת אחרים דקיום מצוה היא מיבעיא: **והאי לו מיבעי ליה לחלק.** דאי כתיב להרע ולהיטיב הוה אמינא עד דמשמע אתרוייהו: **אביו קלל אמו קלל.** גרשם המקרא סמך קללה לאביו ונכופו סמך קללה לאמו: **ומשמע אחד בפני עצמו.** וריבוא דסיפיה דקרא מיבעי ליה לרבות מקלל לאחר מיתה והכי מפרי לה בסנהדרין[2]: אביו בלא אמו אמו בלא אביו מנין ת"ל אביו ואמו קלל. אביו קלל אמו קלל דברי ר' יאשיה כו':

מתני' [6] נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל פטור [3] לקיים ולא קיים פטור שהיה בדין שיהא חייב כדברי ר' יהודה בן בתירא א"ר יהודה בן בתירא מה אם הרשות שאינו מושבע עליו מהר סיני הרי הוא חייב עליו מצוה שהוא מושבע עליה מהר סיני אינו דין שיהא חייב עליה אמרו לו לא אם אמרת בשבועת הרשות שכן עשה בה לאו תאמר בשבועת מצוה שלא עשה בה לאו כהן שאם נשבע לבטל ולא ביטל פטור: **גמ'** ת"ר [7] יכול נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל יהא חייב ת"ל [1] להרע או להיטיב [8] מה הטבה רשות אף הרעה רשות אוציא נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל שהוא פטור יכול נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שיהא חייב ת"ל להרע או להיטיב מה הרעה רשות אף הטבה רשות אוציא נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שהוא פטור [9] יכול נשבע להרע לעצמו ולא הרע יכול יהא פטור ת"ל להרע או להיטיב מה הטבה רשות אף הרעה רשות [1] אביא נשבע להרע לעצמו ולא הרע שהרשות בידו יכול נשבע להרע לאחרים ולא הרע שיהא חייב ת"ל להרע או להיטיב מה הטבה רשות אף הרעה רשות [1] אוציא נשבע להרע לאחרים ולא הרע שאין הרשות בידו מנין לרבות הטבת אחרים ת"ל או להיטיב [10] ואיזו היא הרעת אחרים אכה את פלוני ואפצע את מוחו וממאי דקראי בדבר הרשות כתיבי דלמא בדבר מצוה כתיבי לא ס"ד דבעינן הטבה דומיא דהרעה והרעה דומיא דהטבה דאקיש הרעה להטבה מה הטבה אינה בביטול מצוה אף הרעה אינה בביטול מצוה הטבה גופה הרעה היא ואקיש הטבה להרעה מה הרעה אינה בקיום מצוה אף הטבה אינה בקיום מצוה הטבה גופה הרעה היא אי הכי בדבר הרשות נמי לא משכחת לה אלא מדאיצטריך או לרבות הטבת אחרים ש"מ בדבר הרשות כתיבי דאי ס"ד בדבר מצוה כתיבי השתא הרעת אחרים איתרבי הטבת אחרים מיבעיא והאי או מיבעי ליה לחלק לחלק לא צריך קרא הניחא לר' יונתן אלא לר' יאשיה מאי איכא למימר [11] דתניא [2] איש אשר יקלל את אביו ואת אמו אין לי אלא אביו ואמו אביו ולא אמו אמו ולא אביו מנין ת"ל [2] אביו ואמו קלל [12] אביו קלל אמו קלל דברי ר' יאשי' ר' יונתן אומר משמע שניהם כאחד ומשמע אחד בפני עצמו עד

לקיים המצוה פטור שהיה בדין שהוא חייב דברי ר' יהודה בן בתירא. בקונטרס גורס כדברי ר' יהודה בן בתירא ולא גרס דברי משום דבמתני' קתני פטור ור' יהודה בן בתירא הוא חייב כדקתני לקמן במתניתין ולריב"א היה גרסא לקיים גירסת הספרים דמודה ר' יהודה בנשבע שלא לאכול נבילה ואכל דפטור דאין איסור חל על איסור ולעיל (ד' כג:) נמי פריך גבי נבילה מושבע ועומד מהר סיני הוא משמע דליכא מאן דפליג ודוקא בלקיים המצות כגון ליטב בסוכה או לאכול מצה מחייב ר' יהודה וטעמא דאמר בנדרים (ד' ח.) מנין שנשבעין לקיים המצות שנא' נשבעתי ואקיימה וה"נ מחייב עליה קרבן [9] והכי איתא בירושל' דבשלא אוכל נבילה ואכל מודה רבי יהודה דפטור דאי איתא דחייב ליתני לא אם אמרת בשבועת הרשות שכן עשה בה לאו כהן והן כלאו תאמר בשבועת מצוה שלא עשה בה לאו כהן והן כלאו פי' הן כלאו שאוכל נבילות כמו שלא אוכל נבילות אלא ולאי מודה רבי יהודה בן בתירא דפטור והשתא גרסי' דברי ר' יהודה שפיר דהכל מדר' יהודה בן בתירא וה"פ לקיים מצוה פטור דהיינו שלא אוכל נבילות ויש מקום שבדין חייב כגון ליטב בסוכה דברי רבי יהודה בן בתירא: **מצוה** שמושבע עליה מהר סיני. תימה מהאי טעמא נמי אמאי אין איסור חל על איסור ואי משום דילפינן בפרק כל הנשר (חולין דף קיג:) מומתו כו' כי יחללוהו פרט לזו שמחוללת ועומדת וילפינן מינה דכהן טמא שאכל תרומה טמאה פטור אם כן היכי עביד קל וחומר נימא איסור שאינו חל על איסור יוכיח:

ת"ל להרע או להיטיב. הך דרשא לא אתיא כר"ע דלדידיה אמר לעיל (דף כו.) דדרש בריבוי ומיעוטי ומאי מיעטו מיעטו דבר מצוה:

מה הטבה רשות. פירוש שאינה בביטול מצוה והכי מפרש לה לקמן: **אביא** נשבע להרע לעצמו. כולי הך בנא לא צריכא אלא לאסמועינן דאדם רשאי לחבול בעצמו דפלוגתא היא בהמוכל (ב"ק דף לא.): **נשבע** להרע לאחרים. הך בנא נמי לא צריכא ומשום סיפא דבעי לרבויי הטבת אחרים נקט לה: **דלמא** בדבר מצוה כתיבי. פי' אף בדבר מצוה אבל אין לפרש דלמא בדבר מצוה לחוד כתיבא מדקאמר לקמן אלא אי אמרת בדבר מצוה כתיבי מאי מיעטו ולימא דמיעטו דבר הרשות אלא פשיטא ליה להש"ס דבדבר הרשות כתיב דלהרע ולהיטיב משמע נמי בהרעת הגוף ובהטבת הגוף: **דלמא** בדבר מצוה כתיבי. קאמר להרע כגון לא אוכל מצה שהיא הרעה גמורה שמריע לגופו ולנפשו ולהיטיב כגון

עב א מתי' פ"ה מהל' שבועות הל' יד טו סמג לאוין רלח רמא טוש"ע י"ד סי' רלו ס"ה:

עג ב מתי' שם הל' עז טוש"ע שם סעיף ב:

עד ג שם בהג"ה:

עה ד מתי' שם טוש"ע שם סעיף ב:

עו ה מתי' פ"ה מהל' ממרים הלכה ח ופ"ו הלכה כ סמג לאוין ריט טוש"ע י"ד סי' רמא סעיף ח:

רבינו חננאל

מתני' נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל לקיים את המצוה ולא קיים פטור. שהיה בדין שיהא חייב דברי ר' יהודה בן בתירה כו'. והני מילי בשוגג ובקרבן: ת"ר נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל יכול יהא חייב ת"ל להרע או להיטיב. מה הטבה רשות אף הרעה רשות כו'. ופריש בה נשבע לבטל מצוה ולא ביטל. או נשבע לקיים מצוה ולא קיים. בתרוייהו הואיל ואינו דבר הרשות פטור משבועת ביטוי אבל נשבע להרע לעצמו ולא הרע חייב. מאי טעמא דרשות בידו להרע לעצמו. אבל הנשבע להרע לאחרים כגון שנשבע שאכה לפלוני ואפצע את מוחו וכיוצא בהן פטור שאין הרעת אחרים בידו. אבל נשבע להיטיב לאחרים ולא היטיב חייב. (ואמרינן) [ודרישינן] להא דתנו רבנן. וממאי דקראי בדבר הרשות כתיבי דלמא בדבר מצוה כתיבי. ודחינן לא ס"ד דכתיב להרע או להיטיב דבעינן (הטבה דומיא דהרעה) [והרעה דומיא דהטבה] מה הטבה ליתא בביטול מצוה אף הרעה נמי ליתא בביטול מצוה. נמצאת הרעה זו גופה הטבה היא כיון דליתא בביטול מצוה. והטבה דומיא דהרעה מה הרעה אינה בקיום מצוה אף הטבה אינה בקיום מצוה. והאי הטבה גופה הרעה היא דהא ביטל מצוה. ואקשינן אי הכי אוכל ולא אוכל נמי נימא הכי מה הטבה שאינה בלא אוכל אלא באוכל אף הרעה נמי שאינה בלא אוכל אלא באוכל האי הטבה היא כו'. ודחינן האי מאי אי אמרת בשלמא קראי בדבר הרשות כתיבי. היינו דאצטריך או לרבות הטבת אחרים. אלא אי אמרת בדבר מצוה כתיבי השתא הרעת אחרים אחרבי הטבתם מיבעי. ואקשינן האי או מיבעי לי לחלק דאי לא כתב או הוה אמינא אינו חייב אלא אם יהא ויטיב תרוייהו בהדי הדדי אבל זה בלא זה פטור. להכי כתב או לחלק. ואמרינן הניחא לר' יונתן אלא לר' יאשיה כו'. ופ' חלוקתם כדתניא איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו. אין לי אלא אביו ואמו.

---

[1] (נדרים טז) לעיל כה:, [2] (נדרים טז:), [3] (ב"ק לא:), [4] (סס), [5] (סס), [6] (סס), [7] כ"מ לד: סנהד' פו. פה. חולין עח: [כ"מ לה: יומא מז: מנחות 5: לא.], [8] [ויקרא ה:], [9] [לף פה:],

תורה אור השלם

1. אוֹ נֶפֶשׁ כִּי תִשְׁבַּע לְבַטֵּא בִשְׂפָתָיִם לְהָרַע אוֹ לְהֵיטִיב לְכֹל אֲשֶׁר יְבַטֵּא הָאָדָם בִּשְׁבֻעָה וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשַׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה:

ויקרא ה ד

2. כִּי אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יְקַלֵּל אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ מוֹת יוּמָת אָבִיו וְאִמּוֹ קִלֵּל דָּמָיו בּוֹ:

ויקרא כ ט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה לקיים וכו' והכי איתא בירושלמי. עיין לעיל דף כ ע"ב תוס' ד"ה לכי ומ"ש שם:

מוסף רש"י

שלא עשה בה לאו כהן. דאיתיה כהן וליתיה בלאו (לעיל כה:). ולא ביטל יהא חייב. קרבן שבועה (נדרים סז:). מה הטבה רשות. דאי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל, חייב בקרבן על השבועה, אף הרעה דמחייב קרבן הרעה דרשות, ולא בנשבע לבטל את המצוה, דהא שבועה דהרעה לאו הרשות בידו (שם יז:). אין לי אלא אביו ואמו. לאחד (סנהדרין סו:) שיהיה יחד (שם פה:) קלל שייהיה אמו אמו ולא אביו. לאחד מהם ממון (שם). אביו קלל אמו קלל. כלומר סמך קללה גרשם המקרא לאביו ונכופו סמך לאמו (שם יז:). אין לי אלא אביו ואמו. (שם פה:) וב"מ צד: וחולין עח:) למימרא דאו הלי או הלי (חולין שם). ר' יונתן אומר. מתחילת המקרא משמע את אביו ואת אמו, דלמ"ג דוי"ו מוסיף על ענין ראשון משמע נמי לאחר מיתה (סנהדרין סו:). משמע שניהם כאחד כו'. לאביו ואמו משמע נמי או הלי או הלי (חולין עח:).

אביו בלא אמו אמו בלא אביו מנין ת"ל אביו ואמו קלל. אביו קלל אמו קלל דברי ר' יאשיה כו':